

המוציא יין פרק שמיני שבת

פ.ב.

עין משפט נר מצוה

לד א ב מיי פכז מהל
שבת הלכה ה טושע
אריח מיון שיש טעין ה:
ג טושע אריח סוגו ג'
טעין יא:
לח ד מיי פכז מהלכות
דעות הלכה ז:
לח ה מיי פכז מהל שבת
הלכה יא:
א ר מיי פכז מהלכות ע"ז
הלכה ה טושע יוד
סימן קמט טעין א:

תורה אור השלם

1 ושררה בשבר נבל
יוצרים כחות לא חמול
לא יקוצא במתנתו תרש
לחתות אש מיקוד וחתוף
מים מגבא: ישעיהו ל די
2 וטומאה את צפוי פסילי
כספך ואת אפרת מסכת
והקד תורם מבו דודי צא
תאמר לו: ישעיהו ל כב

מוסף רש"י

דלא מקנה לכו בחספא.
אין אדם מקמין עמסם
מחם ציט הספא (וחוין
קוח): שינוי התחנות.
שני הפה וטני צית הנקב
סהכרשאה מחוננת בן
לפנותו וכן כעין תלמידי כשר
(וחוין סז): יהלך עשרה
פעמים: וכל פעם ופעם
בוקק עמנו וישק: אולי
וילג הפנות: הסהילך מוריד
הגדולס לנקב (ברכות כג):
בין פעים לחברו: כמו
פלמינ פתחים ופלמינ תלונות
הקטנים כחמה וכן על שן
וסודרים אדם לתוסף ולעשה
ומשי רוחות ופעמים שן
קלין כוחס וטושין שיש
זה אלל זה וזכין להסוין
כשום שלל יחל זה נמוך מה
ולל יחי עקומים ושבאחד
נטיה עמן לתמוז חס
זו אכן להשומו או שפין
מס מס גדול יחל לחי לתמוז
זו מה מעט וזמן מרסס
דקס ציטה: וביצה לט:
וכעין ב"ב כז: ולא ימצא
בכפיתתו: כמיתת שניו,
מס מס גדול יחל לחי לתמוז
זו מה מעט וזמן מרסס
דקס ציטה: וביצה לט:
וכעין ב"ב כז: ולא ימצא
בכפיתתו: כמיתת שניו,

אמר רבי עקיבא מניין לע"ז בו'. פי' צקונטרס דנקט לה הכא משום דצעי למיתני מנין שמרחיזין את הקטן ואין נראה דא"כ צההוא הוה ליה להחמיל^א ועוד דהוה ליה למתנייה בצרק רבי אליעזר דמילה אלל נראה אגב דתנא לעיל צסוף המוציא קראי דלסכתא גבי חרס נקט נמי הוי קראי דלסכתא וקרא דתורס כו' הוא סמוך לההיא קראי דליתיה לעיל לא ימצא כמיתתו חרש וגו':

אסור לבנותו. אפילו למ"ד צפרק קמח למס' ע"ז (דף יג.) נהגה אסור מהנה מותר ה"מ לגבי כמס שאין נראה כל כך לע"ז כוונתו אלל שנותן כדי שיניחוהו לעצור אלל הכה נראה כאלו צונה לה ציט^א ר"י: **בונס לתוך שלו ד"א.** צמסכת ע"ז פריך עלה והל שציק רווחא לעצודה זרה ומשני לה:^ב אכניו

צרוור וחרס רב הונא אמר מקנה בצרוור ואין מקנה בחרס ורב חסדא אמר מקנה בחרס ואין מקנה בצרוור מיתבי היו לפניו צרוור וחרס מקנה בחרס ואין מקנה בצרוור תיובתא דרב הונא^א תרגמא רפרם בר פפא קמיה דרב חסדא אליבא דרב הונא באוגני כלים: דהיו לפניו צרוור ועשבים רב חסדא ורב המנונא חד אמר מקנה בצרוור ואין מקנה בעשבים וחד אמר מקנה בעשבים ואין מקנה בצרוור מיתבי^ב המקנה בדבר שהאור שולטת בו שינוי התחנות נורשות לא קשיא הא בלחין הא ביבשין הנצרך לפנות^א ואינו נפנה רב חסדא ורבינא חד אמר רוח רעה שולטת בו וחד אמר רוח זוהמא שולטת בו תניא כמאן דאמר רוח זוהמא שולטת בו^א דתניא דהנצרך לנקבו ואוכל דומה לתנור שהסיקוהו על גב אפרו וזו היא תחלת רוח זוהמא הוצרך ליפנות ואינו יכול ליפנות אמר רב חסדא יעמוד וישב יעמוד וישב רב חנן מנהרדעא אמר יסתלק לצדדין רב המנונא אמר ימשמש בצרוור באותו מקום ורבנן אמרי יסוה דעתו אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי כל שכן דכי מסח דעתיה לא מפני אמר ליה יסוה דעתו מדברים אחרים אמר רב ירמיה מדיפתי לדידי חזי לי ההוא טייעא דקם ויתיב וקם ויתיב עד דשפך בקדרה^א ת"ר הנכנס לסעודת קבע יהלך^ב פעמים של ארבע [ארבע] אמות ואמרי לה ד' פעמים של עשר עשר אמות ונפנה ונכנס וישב במקומו: **מתני'**^א חרס כדי ליתן בין פצים לחברו דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר כדי לחתות בו את האור רבי יוסי אומר כדי לקבל בו רביעית אמר רבי מאיר אף על פי שאין ראייה לדבר זכר לדבר ולא ימצא במכיתתו חרש לחתות אש מיקוד אמר ליה רבי יוסי^א משם ראייה ולחשוף מים מגבא^ב: **גמ'**^א איבעיא להו שיעורא דרבי מאיר נפיש או שיעורא דרבי יוסי נפיש) מסתברא שיעורא דרבי יוסי נפיש ומקרא שיעורא דרבי מאיר נפיש דאי סלקא דעתך שיעורא דרבי יוסי נפיש לייט לה במנא זוטרא והדר לייט לה במנא רבה אמר אביי [מתני' נמין] לחתות אש מיקדה גדולה: רבי יוסי אומר משם ראייה: שפיר קאמר ליה רבי יוסי לרבי מאיר ורבי מאיר לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא מידי דחשיב לאינשי דלא לישתכח ליה אלא אפילו מידי דלא חשיב לאינשי לא לישתכח ליה:

הדרן עלך המוציא יין

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה שמטמאה במשא^א כנדה שנאמר^ב תורם כמו דוה צא תאמר לו מה נדה מטמאה במשא אף עבודה זרה מטמאה במשא: **גמ'** תנן התם^א מי שהיה^ב ביתו סמוך לעבודה זרה ונפל אסור לבנותו כיצד יעשה בונס לתוך שלו ד' אמות ובונה היה

רביעית מים נפיש שיעורא וכו' מעינת בקרא לחשוף מים זוטרי דאי ס"ד לחשוף מים נפיש לייט לה שלא יותר צה אפילו כלי קטן והדר אמר כלי גדול וכו' דרך המקללים קן: **אמר אבני מנאי'** דקאמר רבי מאיר לחתות אור מיקדה גדולה קאמר שאפילו גחלת קטנה אינו ראוי לחתות צה אלל צחרס גדול מפני שהוא נכוה: שפיר קאמר ר' יוסי. דמדלית לה צה ש"מ דחזי: אפילו מידי דלא חשיב כגון לחשוף מים לא לישתכח צה ולעולם לא חשיב שיעורא אלל לחתות אור:

הדרן עלך המוציא יין

אמר רבי עקיבא מניין לעבודה זרה בו'. משום דצעי למיתני בהדיהו מניין שמרחיזין את המילה [נקמן פו.] כיל להו להקן דדמיין לה: צמשא. אדם הנושאה: טורס כמו דוה וגו'. צעודה זרה משתעי: **גמ'** כווסלו סמוך לעצודה זרה. שהיה אותו כותל מחילה אף לצית עצודה זרה: אסור לצנוסו. דקמהני לעצודה זרה:

דלא מקנהו צחספא. שאוכל לעשות לכס כשפים: ולא קטיל לכו כינא אמנינו. ואין אדם הורגין כינא צצגדיס: ולא אכיל לכו ירקא מינשא דחרס גינאה. אין אדם מוציאין טורס וכרישא וצכל מאגודה שאוגדין אגננים ואוכלים אלל אדם מתירין האגודה מחילה. ש"מ כל הני קסה לכשפים: מוסיצ

לו צמילי דעלמא. מוסיצתא. לפניו צצברי חנס שאינו תורה: לא ליטעי צהדיא. צמהרה וצחוק לפי שנתפת הנקב צחוקה וניתקן שיני הכרכשא ויואלת: ולא ליטעה טפי. פדימצי"ל צלעו: **מקנה צצרו.** צצצת אע"פ ללאו צר טלטול הוא צעלמא: ואינו מקנה צחרס. משום סכנה: מקנה צחרס. שיש מורת כלי עלניה: צאוגני כלים. שהס חלקים ואין מקרעין את הצצר: ואינו מקנה צעשבים. שהעשבים לחים וחומקין את הצצר. ורצותינו מפרשים משום תלישה ואינו יודע מהו דאי צעשבים מחוצרין מי איכא מאן דשרי וכמדומה אני דמוקמי להו צצמוצרין ומקנה צהן צצמיוצין: ואינו מקנה צצרו. ללאו צר טלטול הוא הלכך מקנה צעשבים כשהן צצמוצר ולא יזוס. ומשום שימוש צצמוצר לא מיתסר כדלמרי' צצמיוצין צפרק ג' (דף לד:) דלא לפי שהן קשין: שינוי נורשות. שיני הפה מוכרשא: לחין. אין אור שולט צו: רוח רעה. ריח הפה שהוצל מרקצ צמעיים ויואל ריח דרך פיו: רוח זוהמא. כל גופו מסיח צזיעה מסרחת שהריח צצלע צצצרו וצצצרו והוה צו לזיעה מוזהמת: ואינו יכול לפנות. שאין הנקב נפתח: אפילו לצדדין. כצצק עלצו צזות וז יסתלק לזית אחרת ויצדוק: טייעא. ישמעאל: הנכנס לסעודת קבע. וגנאי הוא לו אס יצטרך לעמוד מן הסעודה ולפנות: פעמים. ימתין צין פעם לפעם ויצדוק עצמו: ואמרי לה ד' פעמים של י'. דהכי עדיף טפי שהילוך מרובה מוריד הוצל לנקציו: **מתני'** צין פנים לחצרו. כשמסדרין פליטין ועמודים וקורות ועושין סולר של קורות על הארץ ויש חלל צין זה לזה סומקן מתחמו שלל יתעקס: זכר לצצר. דחרס חשיב צצמית אור: לחשוף. לדלות. וחצירו חשפי שובל (ושעיה מז) חשפי מים שעל הנתיבה שצצצרכי לעצור הגשמים ושריעת נרות^א: **מגבא.** גומא שמים נקבלין צצוכה: **גמ'**^א מסתברא שיעורא דרבי יוסי נפיש ומקרא שיעורא דר' מאיר נפיש. אלתקפתא היא כלומר לפי דבריהס נראה שרבי מאיר מתמיר דלמרי לחתות צו אור ולא פי' שיעורא וחרס פורתא חזי לחדא גחלת ואילו לקבל צביעת מים נפיש שיעורא וכו' מעינת בקרא לחשוף מים זוטרי דאי ס"ד לחשוף מים נפיש לייט לה שלא יותר צה אפילו כלי קטן והדר אמר כלי גדול וכו' דרך המקללים קן: **אמר אבני מנאי'** דקאמר רבי מאיר לחתות אור מיקדה גדולה קאמר שאפילו גחלת קטנה אינו ראוי לחתות צה אלל צחרס גדול מפני שהוא נכוה: שפיר קאמר ר' יוסי. דמדלית לה צה ש"מ דחזי: אפילו מידי דלא חשיב כגון לחשוף מים לא לישתכח צה ולעולם לא חשיב שיעורא אלל לחתות אור:

(א) גני הערוך ליטער פי' לא יעני עמנו מחד ללחמ, (ב) [לעיל כז: ותיקן, (ג) חולין נו: (ד) צבר אלפס איתא הוצרך להפנות ואלו כד חסדא ורינאל וכו' ע"ש, (ה) לעיל מה. ע"ש, (ו) ציטה כג: (ז) צ"ב כז: ציטה לט, (ח) ונתקן חרס צין הנשרים (ט) [לעיל כט: ותיקן, (י) רש"ל מ"ז, (יא) [ל"ג חזק ע"י חשבי שש מנון, (יב) ע"ז מו: (יג) ע"י רש"ל, (יד) וע"י חספתם ע"ז יג. ד"ה אלל מהלס,]

הגהות הב"ח

(א) במשנה חרס כדי וכו' ולשרף מים מגבא הוא סוף המשנה ואח"כ מתחיל מגבא מסבירא שיעורא דר' יוסי נפיש: (ב) רש"ל ד"ה ואינו מקנה וכו' ונקיים ועודדין ופרישין קשרין. ניב לזון משנה צצקס ללאו ורש מעשיות הפרישין והשחורין: (ג) ד"ח מסבירא שיעורא דר' יוסי: (ד) ע"י מי שהיה כותלו סמוך לאשרה:

רבינו הגנאל

לענין חרס, מיסבירא שיעורא דר' יהודה הוא סוף דר"מ נפיש מניה, ודר' יוסי נפיש מניה. אבל מן קרא שיעורא דר"מ נפיש דאי יוסי ש"ד שיעורא דר' יוסי נפיש, דההוא כדי לקבל רביעית לייט להו תחילה שלא ימצא דבר קטן שהוא כדי לחתות אש מיקוד, והדר לייט שלא ימצא דבר גדול כדי לקבל רביעית. ומקשינן הוי אמת בעל מקום דשיעורא דר"מ נפיש מרד' יוסי, והלא דבר ידוע שיהיה לחתות אש [אפילו] בחרס קטנה ואין אכל כדי לקבל רביעית. ופרקיה אביי להאי קושיא לא תימא לחתות אש כדי להדליק מנחה במקום אחר אלא לחתות אש מיקדה גדולה כדי להתחמם כנדה ומקשינן אי מחשב קא חשבת מקראי ושיעורא [נ"א] דשיעורא דר' מאיר נפיש, שפיר קאמר ליה ר' יוסי משם ראייה דהא חשיב חרס לחשוף מים. ומפרקינן לדר"מ דאמר לחשוף מים לאו חשיבותא היא, ולא חשיב אלא לחתות אש, ולא מיבעיא קאמר. דלא מיבעיא מידי דחשיב דלא שבקינא אלא מאי דלא חשיב נמי לא שבקינא, ולעולם שיעור הוצאה מאי דחשיב הוא. כליה פרק המוציא יין פרק השני